

GUILLEM BALAGUÉ

A close-up portrait of Lionel Messi, looking directly at the camera with a neutral expression. He has a short beard and is wearing a dark t-shirt. The background is a dark, gradient grey.

MESSI

DE BIOGRAFIE

Inhoud

Inleiding – Waar is Leo?	9
Deel een – In Rosario	29
1. Afgeven, Leo! Maar dat deed hij nooit	31
2. Wachten op Leo	67
3. Tot ziens, Leo	110
Deel twee – In Barcelona	127
1. Wordt het Barcelona of blijft het Rosario?	129
2. Op weg	155
3. Hij wordt kampioen	199
4. Frank Rijkaard. Opkomst	244
5. Frank Rijkaard. Neergang	289
6. Leo is geen geboren genie. Dat is niemand	327
7. Afrekenen met Maradona	380
Deel drie – Op het hoogtepunt	429
1. Recordjacht	431
2. Waar is Leo naar op weg?	545
3. Leo's wereldkampioenschap – Het moest zo zijn	609
4. Van Brazilië naar Rusland. Volwassenheid	644
5. Van het WK in Rusland tot de neergang in Barcelona	666
6. Onenigheid met Barcelona	676
7. Het laatste seizoen bij Barcelona	688
8. Afscheid van FC Barcelona	698
9. PSG	710

Deel vier – Wereldkampioen	725
1. Alle monden gesmoerd	727
2. De overstap naar Inter Miami	748
Dankwoord	761
Dramatis personae	765
Bibliografie	769
Over de auteur	775

Inleiding

Waar is Leo?

Die vraag brandde op ieders lippen in Leo's klas op de Juan Mantovani-school. De school stond in het district Las Heras in het zuiden van de Argentijnse stad Rosario, vlak bij zijn huis. Leo was al een week niet op school verschenen en afgezien van de schaarse keren dat hij ziek was, deed hij dat zelden. Zijn tafel stond er verlaten bij en in de pauze, als iemand een bal tevoorschijn haalde, leek het spel nog rommeliger dan het normaal al was. Er is geen voetbalveld bij de Juan Mantovani-school en er zijn altijd te veel kinderen op het krappe speelplein. Het moedigde geen ruim, expansief spel aan en als Leo er niet was al helemaal niet. Hij was al enkele dagen niet gezien.

Het was september, drie maanden voor eind van het schooljaar, dat in Argentinië in december begint. Er stonden examens op het programma en Leo kon er niet bij zijn. Iemand vroeg namens hem of hij zijn examens op een andere dag kon doen of dat hij misschien werk kon mee krijgen voor de tijd dat hij er niet was.

- Nee, sorry.
- Is Leo er vandaag?

Zijn teamgenoten bij Newell's Old Boys (NOB), de club in Rosario waar hij in een van de lagere teams speelde, stelden dezelfde vraag. Hij had een paar trainingen gemist op de Malvinas-trainingsacademie en hij was er ook niet in het weekend, toen ze een wedstrijd moesten spelen. 'Hepatitis,' zei iemand van de club. 'Hij heeft hepatitis.' Aha, dat zal het zijn. Eigenlijk wist niemand precies wat het was, maar het klonk heel erg, als iets waardoor je, als je het had, zeker niet kon voetballen. 'Ja, de Maestro heeft hepatitis.' Dat zal het zijn.

De Maestro. Messi was op school ook wel *el Piqui* ('kleintje') genoemd, maar was voor zijn leeftijdgenoten de Maestro (anderen werden 'Clark

Kent', 'de Galiciër', 'de Windhond' of 'de Koreaan' genoemd): niemand had een voor- en achternaam in het Argentijnse voetbal. En zo stonden ze ook op de officiële opstellingslijst. Naam, geboortedatum, lengte en bijnaam: 'de Muis', 'het Asfalt', 'de Korte'...

Waar was Leo gebleven?

Adrián Coria leidde deze gevarieerde groep, Leo's eerste echte trainer, maar hij wist ook niet waar de jongen was. Vreemd om in september te verdwijnen. Meer dan vreemd, het was een probleem: het zou veel moeilijker zijn om te winnen zonder Leo. Iemand belde Quique Domínguez, zijn vorige coach bij Newell's: 'Geen idee, ik weet niet waar hij is.' Maar hij veronderstelde wel dat er iets aan de hand was. Hij was altijd een betrouwbare jongen geweest, maar toen hij een jaar eerder op proef naar River Plate ging had hij ook niets gezegd. Had River hem misschien aangenomen? Iemand zei dat hij hepatitis had.

De familie Messi had enkele dagen eerder een telefoontje gekregen. 'Kom direct, en neem de jongen mee.' Ze hadden zo lang op deze dag gewacht en nu gebeurde alles ineens tegelijk. Ze hadden minder dan een week om zich op een reis naar Europa voor te bereiden.

Newell's had niets gehoord. Geen enkele coach, technisch directeur of speler van de club wist wat er aan de hand was. Leo noch zijn vader, die altijd met de carrière van zijn zoon bezig was, had iets tegen iemand willen zeggen. Het was voor hen niet moeilijk om hun eigen weg te volgen, discreet en gereserveerd als ze zijn.

Uit een soort voorgevoel wijdde de plaatselijke krant in Rosario, *La Capital*, een gehele pagina aan de jongen. De eerste. Het was 3 september 2000. 'Een heel bijzondere, kleine Leproos', luidde de kop. 'Leproos', *leproso* in het Spaans, is een geuzennaam die hij met zijn teamgenoten deelde bij de club die ooit, in de jaren twintig van de twintigste eeuw, een liefdadigheidswedstrijd had gespeeld om geld in te zamelen voor een leprozenkliniek. En daarnaast stond een foto van een lachende Leo, zijn hoofd een beetje schuin, in een NOB-shirt. Hij zal altijd een *leproso* zijn, een vurige supporter van Newell's, de club die 'alles' voor hem was in zijn jonge jaren, waar hij de titel had gewonnen in de leeftijdsklasse van zijn team, iets waar hij erg trots op was. En met zijn rustige stem (het was moeilijk om de jongen naar de camera te laten lachen) vertelde hij de journalist die hem had geïnterviewd enkele van zijn dromen. Hij wilde gymnastiekleraar worden. En natuurlijk in de eerste divisie spelen.

En tot het Argentijnse nationale jeugdelftal worden toegelaten. Het was

nog heel ver weg, maar ja, natuurlijk, het nationale elftal, een droom. Hij hield van kip. Zijn lievelingsboek? Ehm... de Bijbel. Het eerste wat bij hem opkwam. Hij is niet zo'n lezer. Als hij geen voetballer was geweest, welke andere sport zou hij dan hebben gekozen? Moet ik daar antwoord op geven? Ik weet het niet, handbal misschien. Maar ja, hij zag zichzelf als gymleraar. Het was het enige vak op school dat hij leuk vond. Hij kon wel gymleraar worden.

Het stond in de bijlage die gewijd was aan de *rojinegros* (de rood-zwarten, de kleur van het NOB-shirt). De tekst begon zo: 'Lionel Messi is een speler uit de tiende divisie en is de *'enganche'* [speler 'in het gat', spelverdeler] van het team. Als jongen is hij niet alleen een van de grootste beloften van de Leprosa Academy, hij heeft ook een geweldige toekomst voor zich, omdat hij, ondanks zijn geringe lengte, een, twee spelers kan passeren, dribbelen en scoren, maar boven alles heeft hij plezier met de bal.' *Gambetear* (dribbelen), *enganche*, de woorden, de concepten, allemaal erg Argentijns. Leo stond niet op de voorpagina van editie 97 van die bijlage. Die werd overgelaten aan Claudio Paris van het eerste team, die enkele dagen daarvoor had besloten dat hij bij de club zou blijven.

Een zwart-witkopie van het artikel vloog de Atlantische Oceaan over.

Jorge en zijn zoon Leo, en de vriend die met hen mee reisde naar de luchthaven Ezeiza, bespraken het artikel onderweg van Rosario naar Buenos Aires. De reis duurde ruim drie uur, maar voelde langer omdat ze over een kaarsrechte, saaie weg reden waar weinig meer te zien was dan golvend landschap en verkeerslichten. Leo zat achterin en staarde naar buiten.

Het was 17 september 2000. Een zondag.

Alleen de mensen die het dichtst bij hen stonden en het hoofd van de school wisten dat ze vanuit Ezeiza naar Barcelona zouden vliegen.

Ze hadden een reis van vierentwintig uur voor de boeg.

'[De eerste reis] was leuk, omdat het een compleet nieuwe ervaring voor mij was. Ik had nog nooit gevlogen, nooit zo'n lange reis gemaakt en ik genoot ervan, tot het vliegtuig bewegingen begon te maken ...' (Leo Messi in *Revista Barça*).

Herinneringen doen soms rare dingen met je. In feite had het vliegtuig last van veel turbulentie. Toen de eerste maaltijd werd geserveerd, at Leo niet, maar hij sliep, uitgestrekt over drie stoelen. In zijn korte broek, met zijn magere, korte beentjes. Hij was misselijk, zijn maag brandde. Hij sliep onrustig en voelde zich beroerd.

Jaren later en met zeer grote regelmaat, voelde hij dezelfde misselijkheid voor hij het veld op rende en vroeg hij zich soms af of dat misselijke gevoel dat hij tijdens die vlucht had gehad wel echt door turbulentie was veroorzaakt.

Het groepje arriveerde op maandag 18 september in de middag in Barcelona, zeven maanden nadat er een video was gemaakt die volgens sommigen liet zien dat Messi de nieuwe Maradona was, en volgens anderen, die hem beter kenden, dat dit een natuurtalent was met een grootse carrière in het verschiet.

Iemand had Messi een kilo sinaasappels en wat tennisballen gebracht. Ze vroegen hem om er een week lang mee te oefenen. Zeven dagen later namen ze de video op waarop te zien is hoe hij een sinaasappel 113 keer hooghoudt. Met de tennisbal was het gemakkelijker: 140 *jueguitos*, zoals ze in Argentinië zeggen: hij hield hem 140 keer hoog. Er lag ook een tafeltennisballetje. 'Geef het eens aan Leo.' Ze gaven het hem. Negenentwintig keer op rij. Probeer het maar eens. Kijk eens of je de drie keer haalt. Hierin had Leo een voorsprong. Hij bracht elke dag, de hele dag, door met de bal. Tussen wedstrijden, tijdens de wedstrijd, thuis, op school. Elke godganse dag.

Acht jaar later maakte Mastercard een reclame met enkele van die beelden. Hij is te zien op YouTube.

En sinds februari, toen de video was opgenomen, had de familie Messi zich afgevraagd: Wanneer zouden we gaan? Waar gaan we heen? Gaan we wel? Het werd het gesprek van de dag, steeds met een vleugje onzekerheid en opwinding.

De video belandde, samen met andere die op het Malvinasveld waren gemaakt van Leo die, in zijn Newell's-shirt, zijn slalomachtige bewegingen en dribbels demonstreerde, op het bureau van Josep María Minguella, een bekende scout met veel invloed in Barcelona. Hij was bovendien lid van de Catalaanse club. Eerst was hij niet zo zeker: de leeftijd van de jongen en de afstand deden hem twifelen, en hij was niet de enige. Uiteindelijk, maanden later, overtuigd door de technische vaardigheden die Leo op het filmpje liet zien, maar ook op aandringen van collega's die vertrouwen hadden in de toekomst van de jongen, besloot hij vierkant achter het project te gaan staan en overreedde hij Barcelona om hem een kans te geven.

Vlak voor Real Madrid de eerste poging deed om hem te contracteren.

Vanuit zijn kantoor belde Minguella naar Argentinië om de Messi's te vragen hun spullen te pakken en zo snel mogelijk naar Barcelona te komen. 'Neem de jongen mee.' Leo zou voor het eerst vliegen.

En hij zou voor het eerst de Atlantische Oceaan oversteken.

Aan het eind van de zomer stapte een dertienjarige Argentijnse jongen met getalenteerde voeten en een koffer uit het vliegtuig, het vochtige Barcelona in. Hij droomde van succes, tegen nieuwe tegenstanders en met nieuwe teamgenoten, bij een grote club, ver van huis.

De mensen die hem voor het eerst zagen, klein als hij was, dachten dat Barcelona een grote fout had gemaakt. Al die moeite voor... dit? Hoe kon iemand die zo klein was nu een goede voetballer worden?

‘Ik begon Barcelona een beetje te volgen ten tijde van Ronaldo en kort daarna kwam de kans dat ik er zou komen. Ik zal eerlijk zijn, ik was daar heel opgewonden over. Ik wilde er heel graag heen en zien hoe alles was, omdat ik het vanuit de verte had gezien. Maar toen ik er eenmaal was, wist ik niet hoe moeilijk het zou worden.’ (Leo in *Revista Barça*)

Het was niet Lionel Messi die die dag in Barcelona aankwam. Het was een opgewonden kind.

Dave Sudbury's nummer 'The king of Rome' vertelt dat als je in de goot woont, zoals het West End van Derby, je nooit je dromen kunt verwezenlijken. 'Dat weet ik,' zegt iemand die het lot wil tarten. '*A man can crawl around or he can learn to fly / and when you live 'round here / the ground seems awful near.*' In Rosario was het in 2000 moeilijker dan ooit om te leren vliegen.

Newell's had de kans om de familie Messi te helpen laten liggen. De familie had veel geld nodig voor de hormooninjecties die Leo moest hebben om te groeien. Als ze er wel voor hadden betaald, zou Leo Argentinië nooit verlaten hebben.

Niemand kende iemand die op zo jonge leeftijd de oceaan was overgestoken, op zoek naar zijn geluk in het voetbal: dertienjarigen verlieten Argentinië niet en het was ook niet gebruikelijk dat een Europese club een buitenlandse speler die nog zo jong was contracteerde. Niemand had ooit zo jong zo'n kans gekregen. Thuis, in Las Heras, wist niemand op dat moment nog wat er aan de hand was. Leo had hepatitis. Toch? Dat moest het zijn...

In Barcelona was tegen Minguella gezegd dat als de club de kosten zou betalen van een dure behandeling met een groeihormoon en zijn vader een baan zou vinden, waarmee aan de noodzakelijke voorwaarden voor de transfer van de jongen was voldaan, Leo daarheen zou komen. Er was gebeld met Real Madrid en Atlético de Madrid, maar daar was

niets uitgekomen. ‘Als Barça belangstelling heeft, dan maar naar Barça,’ was de conclusie van iedereen die bij de transfer betrokken was.

Josep María Minguella: De meesten van ons die bij dergelijke zaken betrokken zijn, zijn niet gewend om met zulke jonge spelers te werken. Ik kwam bijvoorbeeld in contact met Pep Guardiola, of liever gezegd hij met mij, toen hij [Pep] twintig jaar oud was, dus ik was zijn eerste agent in de periode dat hij bij het eerste elftal kwam. Al die programma’s die nu zijn opgezet voor spelers van twaalf, dertien en veertien jaar oud waren er toen nog niet. Dus toen onze contacten in Argentinië ons vertelden over een jongen die anders was, was mijn eerste reactie: oké, wat moeten we met een jongen van die leeftijd? Ik twijfelde er eerst aan, maar ze drongen zo aan dat ik het serieus begon te nemen. Ik kreeg een video te zien, waarin hij zo ongeveer voor zijn eigen doel de bal aanneemt en er zo’n duizend mensen mee passeert en scoort, en ja... hij was echt anders. Een paar maanden later sprak ik met de voorzitter Joan Gaspart en Anton Parera [sportief directeur], en Charly Rexach [technisch directeur en adviseur van de voorzitter].

Charly Rexach: Toen we op een dag aan het tennissen waren, vertelde Minguella mij dat hij een jongen wist die een fenomeen was... een beetje vergelijkbaar met Maradona. Maar dat heb ik al zo vaak gehoord... en later vertelde hij me dat hij in Argentinië woonde. Ik dacht: ‘Aha, een jongen van achttien of negentien jaar.’ Toen zei Minguella dat hij dertien was en ik zei: ‘Zijn jullie gek geworden? Denken jullie nou echt dat ik daaraan begin? Geen denken aan.’

Joaquim Rife: Ik was directeur van de opleiding van FC Barcelona. En mij werd uiteindelijk die jongen aangeboden. Charly Rexach was technisch directeur van Barcelona en hield zich natuurlijk meer met het eerste team bezig. Omdat Charly Rexach een goede vriend was van Josep María Minguella, de eerste die de jongen met FC Barcelona in contact bracht, luisterde hij naar wat Minguella over die jongen te vertellen had.

Charly Rexach: Het is een heel proces. Als ze tegen mij zeggen dat er een jongen is, bijvoorbeeld in Zaragoza, die een fenomeen is, dan vraag ik: Wie is het, waar speelt hij en waar moet ik heen om hem te zien spelen? Dan stuur ik twee of drie mensen om hem te bekijken en als

een van hen ja zegt en de ander nee, dan ga ik zelf en neem de beslissing. Later moet je voor hem een plaats in het team zien te vinden en nog een aantal dingen. Wat ook wel gebeurt is dat een voormalige speler van Barcelona, laten we zeggen Rivaldo, tegen mij zegt: 'Luis-ter, er is een jongen van twaalf of dertien jaar in Brazilië die een fantastische voetballer is.' Dan zal ik er meteen aandacht aan besteden, want als iemand als Rivaldo zoiets zegt, dan neem je dat serieus. Als iemand anders het zegt, dan stel ik mijn oordeel nog even uit. Maar zelfs als Rivaldo zegt dat ik hem moet gaan zien, dan zeg ik nee. Laten we het andersom doen. Als hij nog zo jong is en hij komt van zo ver... stuur hem dan maar naar mij toe, en wij houden hem hier een week of twee zodat de coaches aan de opleiding hem op hun gemak kunnen bekijken. En als hij de eerste paar dagen een beetje nerveus is, dan gaat dat wel weer over. Stel je voor dat wij helemaal naar Argentinië gaan en die jongen wordt ziek of kan niet spelen of wat dan ook. Hij moet wel heel erg goed zijn, willen wij de regels omzeilen.

Josep María Minguella: De ouders en de jongen zouden toch wel uit Argentinië weggaan, wat er ook gebeurde. Als ze niet in Barcelona hadden kunnen blijven, zouden ze het bij andere clubs hebben geprobeerd. Ik zei tegen Charly dat hij natuurlijk een behandeling onderging die de clubs in zijn land niet wilden betalen en dat Barcelona die behandeling moest regelen.

Charly Rexach: Dus Minguella, die ik bijzonder hoog heb zitten, zei tegen mij: er is een jongen van wie ze zeggen dat hij een fenomeen is. Hoe zullen we het aanpakken?

En dus gingen de maanden voorbij sinds Minguella de video had ontvangen waarop Leo's vaardigheden met de bal en dribbeltechnieken te zien waren – o, ik weet het niet, misschien is het te ver, misschien is hij te jong... Dat was de verwarrende boodschap die de familie uit Barcelona ontving. Maanden van onzekerheid voor de familie Messi, die vroeg wat er met die tape gebeurd was, met de interesse en de contacten? Wat zou er met Leo gebeuren? Wat moesten ze tegen hem zeggen?

Charly Rexach: Dus zei ik tegen Minguella dat ik niet bereid was om zo ver te reizen om een jongen van twaalf te zien... Als hij nou achttien

was of twintig... Ik zei tegen hem dat tegen Pasen, of Kerstmis, of wanneer ook, we maar eens een datum moesten prikken waarop die jongen hierheen zou komen met zijn ouders, en hier twee weken zou blijven.

Rifé: Ik zei tegen Rexach dat ik een wedstrijd had georganiseerd, zodat hij de jongen kon zien spelen.

Gaspard, Parera, Rifé, Minguella, Rexach... de grote jongens van Barcelona die bezig waren met een dertienjarig jongetje uit Argentinië. Zwaar-gewichten. En de betekenis van de aanwezigheid van deze 'vaders' voor die jonge jongen ging niet onopgemerkt voorbij aan de trainers van de opleiding die verantwoordelijk zouden zijn voor zijn training en beoordeling, de komende twee weken.

Rodolfo Borrell: Ik weet nog dat iemand, ik weet niet meer wie, mij op een dag op kantoor twee dubbelzijdige zwart-witkopieën gaf van een artikel uit een Argentijnse krant dat over Messi ging. En ze vertelden me dat dit de jongen was die op proef kwam. Ik heb gezocht naar die kopieën, ik weet zeker dat ze in het huis van mijn ouders liggen, ik moet ze vinden. En ik weet het nog zo goed, omdat dat de eerste keer was dat ik het woord *gambeta*, dribbel, hoorde, en het woord *enganche*, een typisch Argentijns woord waarmee een speler wordt aangeduid die net achter de spits speelt. Ze vertelden mij dat de jongen in mijn groep zou komen, omdat hij in 1987 was geboren. Ik heb altijd gezegd dat ik Messi als eerste trainde omdat ik verantwoordelijk was voor de training van de spelers tot veertien jaar. Je hebt vast gehoord dat er wel tienduizend trainers zijn die beweren dat zij de eersten waren. Niet?

Op de luchthaven Prat in Barcelona stond Juan Mateo van het kantoor van Minguella op hen te wachten. Hij nam ze mee naar het noorden van Barcelona, waar de agent zijn kantoor had. In de lift kruisten de Messi's het pad van Txiki Beguiristain, de toekomstige sportief directeur van Barcelona, en een goede bekende van Minguella. 'Wij komen uit Argentinië,' waagde een van hen te zeggen. En Txiki aaide Leo over de bol en zei: 'Deze jongen moet heel goed zijn, hij is klein.'

Nadat ze met de Catalaanse agent hadden gesproken, gingen Jorge en Leo naar Hotel Plaza. Barcelona heeft nooit voor de onkosten van dit ver-

blijf betaald. Minguella, die de eigenaar van het hotel aan de Plaza España kende, had geregeld dat de Messi's in kamer 546 van het hotel konden logeren. Met uitzicht. Vanuit het raam zagen ze de hallen van het expositiecentrum van Barcelona en in de verte het Nationaal Paleis en de Montjuïc-fontein die 's avonds een lichtshow gaf op gesynchroniseerde muziek. Dichterbij waren de torens die de Avenida Reina Maria Cristina flankerden, gebouwd voor de Wereldtentoonstelling van 1929. En op de voorgrond was de fontein van de Plaza España, een klassieke allegorie van het land, met beelden die de rivieren symboliseren die de drie zeeën in stromen die de kusten van het Iberisch schiereiland omspoelen.

Leo Messi liet zijn koffers in de kamer staan. De jonge voetballer voelde zich iets beter, maar nog altijd slap na de onrustige vlucht. Maar Rifé had Jorge laten weten dat hij Leo wilde zien trainen. Vandaag. Om zes uur. Hij moest gaan.

Rodolfo Borrell zou zijn eerste trainer zijn bij FC Barcelona.

Rodo, nu directeur van de opleiding van FC Liverpool, was in het seizoen 2000-2001 belast met de training van het team A-junioren dat later wereldberoemd zou worden. Cesc Fàbregas, Gerard Piqué, Marc Pedraza, Marc Valiente, Víctor Vázquez, Toni Calvo, Sito Riera, Rafael Blázquez... Een van de beste juniorenteams dat Barcelona ooit had gehad, en nu zou er een speler bij komen, die zelf ook al een reputatie had.

Die maandagmiddag ontmoetten degenen die de leiding over de opleiding hadden (Quimet Rifé, Quique Costas, Juan Manuel Asensi, de coaches Rodolfo Borrell, Xavi Lloreç en Albert Benaiges) elkaar op de velden twee en drie, naast het Mini Estadi, het ene met gras en het andere met kunstgras, om de vooruitgang van de groep te beoordelen en vooral om die nieuwe jongen te zien.

Charly Rexach was niet aanwezig. Hij was naar Australië om de wedstrijden in het voetbaltoernooi van de Olympische Spelen in Sydney te zien, waaraan veel bekende jonge spelers meededen (onder wie Tamudo, Xavi, Puyol, Zamorana, Suazo, Mboma, Lauren en Eto'o). En hij hoefde ook niet aanwezig te zijn vanwege de komst van een Argentijns jongetje; zijn eerste verantwoordelijkheid lag bij het eerste team, niet bij de opleiding. Als ze het te midden van die smeltkroes vol getalenteerde jongeren eens waren, dan zou de jongen die door Minguella was aangeraden, worden gecontracteerd. Zo niet, dan niet. Charly had de proef georganiseerd; voorlopig hoefde hij niet veel meer te doen.

Messi voelde zich rustig toen hij op weg ging naar zijn eerste training. Hij was nog steeds wat misselijk van de reis, maar hij was waar hij wilde zijn, want dit was wat hij wilde en hierover had hij gefantaseerd. Hij had hoogstens een week (hij moest terug naar school) om te laten zien wat hij met de bal kon doen. Dat was een eitje.

Stel je voor dat je nog nooit Camp Nou hebt gezien, noch het Mini Estadi. Dat gold voor Leo.

Toen hij bij de velden naast het Mini Estadi, een miniatuur-Camp Nou, aankwam, aarzelde 'de Vlo' voor hij de kleedkamers binnenging. Hij durfde niet zelf naar binnen te lopen. Zijn verlegenheid (nee, hij is niet verlegen, maar gereserveerd) is extreem. Hij begon met verkleden buiten de kleedkamer en eindigde binnen, afgezonderd van de rest van de spelers. In een hoek, met niemand in de buurt. Staand. Gespannen.

Stel je voor dat je nog nooit Lionel Messi hebt gezien. Zoals die spelersgroep, van dezelfde leeftijd, of die coaches die nog maar net van hem gehoord hadden.

'Hij is zo klein,' zeiden de jongens. Rodo was in de kleedkamer. 'Ga zitten, jongeman,' zei hij tegen Leo. De jongen had niet eens hallo gezegd toen hij binnenkwam. Het geluid dat hij had gemaakt, had tenminste niet als een groet geklonken. Het leek niet op een vriendelijk hallo.

Voor Cesc Fàbregas en voor Piqué, die zich ook aan het verkleden waren, was de Argentijn niemand meer dan weer een jongen die voor een proefperiode naar Barcelona kwam. Ze kwamen zelden uit het buitenland, maar af en toe wel. Elke maand een paar nieuwe jongens. Rodo liep naar de groep terwijl Leo zich in de hoek aan het verkleden was. 'Wees voorzichtig met hem, hij is erg klein. Zorg dat hij heel blijft.'

Piqué: In die eerste week was Leo erg geïsoleerd. Als er een groepje aan het praten en lachen was, zat Leo op de bank, helemaal aan het eind, heel teruggetrokken. Stil. Introvert.

Cesc: Er kwamen zoveel spelers aan wie wij geen enkel belang hechtten, maar zijn eerste dag kan ik mij nog heel goed herinneren.

De jonge spelers wierpen spottende blikken op hem. Messi deed bandages om zijn enkels.

Deel een

In Rosario

I

‘Afgeven, Leo!’ Maar dat deed hij nooit

Elke zondag: wie het laatst is, is een rot ei!

Altijd was Leo bij het huis van zijn grootmoeder Celia en speelde daar op een klein betonnen plaatsje voor het huis rondos (toros, of, in het Nederlands: lummelen) met zijn broers Rodrigo en Matías, al heette het toen geen rondos. Of ze speelden voettennis. Zijn neven, Maxi en Emanuel, waren er ook. Een paar jaar later zouden Claudio en Marcela, Leo's oom en tante, nog een derde zoon krijgen, Bruno.

Twee stenen dienden als doelpalen. Het ging erom wie het eerst zes doelpunten maakte. Het spel begon.

Leo's grootmoeder en haar dochters, Celia en Marcela, waren in de keuken bezig, waar ze pasta maakten met een rijk gevulde saus. Hun mannen, Jorge en Claudio, en zijn grootvader Antonio zaten gezellig te praten op de bank in de kleine, smalle eetkamer, of op de drempel, altijd een en al oor en oog voor de spelende kinderen. Kijk eens hoe hij de bal aanneemt, kijk eens hoe Emanuel met de bal dribbelt, Leo is nog zo klein en het is al zo moeilijk om hem van de bal te krijgen...

‘Goed zo, Maxi, goed zo!’ riep Jorge, die in de lagere teams van Newell's Old Boys had gespeeld tot hij was opgeroepen voor militaire dienst.

Etenstijd! De kinderen kwamen binnen, hongerig, maar eigenlijk wilden ze niet ophouden met hun spel.

Ze moesten allemaal handen wassen voor ze aan tafel gingen in het eenvoudige huis met twee slaapkamers waar niemand ooit weg wilde, en dat al honderden zondagen als ontmoetingsplaats diende voor de zwagers Claudio en Jorge, de zusters Celia en Marcela, en voor de neefjes die altijd wilden voetballen. Soms werd de bank gebruikt als bed voor een van de kleinkinderen, als er weer eens een wilde blijven slapen. Ze waren dol op hun grootmoeder Celia en dat was niet alleen vanwege haar heerlijke pasta, of rijst, waarvan altijd de

laatste restjes uit de pan werden geschraapt. Celia was zo'n grootmoeder die nooit nee kon zeggen tegen haar kleinkinderen.

Er werd altijd haastig gegeten. Alles was even heerlijk, maar de vijf kinderen vertrokken al snel weer, met de bal onder de arm en met de smaak van dulce de leche nog in de mond, naar het plein in het deel van de stad dat Bajada heette.

En daar maakten ze af wat ze waren begonnen, of ze begonnen een nieuw spel van een tegen zes. En weer gaven ze alles. Vier uur achter elkaar, soms langer.

Er waren nooit oneven potjes. Soms daagden de grotere jongens, Rodrigo, geboren in 1980, Maxi, uit 1984, en Matías, uit 1982, de kleinere uit: Leo, geboren in 1987, en Emanuel, uit 1988, die altijd de doelman was. Ze kregen allemaal evenveel schoppen, het ging er veel ruwer aan toe dan in het jeugdvoetbal. Veel ruwer. Leo en Emanuel moesten het meestal ontgelden, omdat de oudere jongens gefrustreerd waren. Vooral Leo. 'Matías, voorzichtig man!' riep Jorge dan.

En Leo rende achter de bal aan als een kip zonder kop, en als hij hem dan had, weigerde hij hem weer af te staan. Met kloppende aderen, zijn gezicht roder dan een tomaat – zo herinnert zijn oom Claudio zich hem. En wee je gebeente als hij verloor. Hij begon dan te huilen, kreeg een driftbui, en haalde uit naar iedereen die hem probeerde te troosten. Hij moest doorgaan tot hij had gewonnen.

'Het liep altijd verkeerd af, we vochten altijd. Ook als we wonnen, zat mijn broer me te pesten, omdat hij wist dat ik kwaad zou worden. Het eindigde altijd met ruzie en dan moest ik huilen en was ik woest,' zei Leo tegen het Argentijnse tijdschrift El Gráfico.

Vaak ging het tussen de buurten. Aan de zondagmiddagwedstrijden op het pleintje naast grootmoeders huis mocht iedereen meedoen. En het Messi/Cuccittini-team verloor nooit. Matías legt uit: 'Eerst wilden ze niet tegen ons spelen, omdat Leo zo klein was, en Emanuel ook, en uiteindelijk feliciteerden ze hem. Leo was negen jaar oud en hij speelde tegen jongens van achttien, negentien jaar en ze konden hem niet stoppen.'

Is het gek dat er op zijn minst enkele voetballers uit deze getalenteerde familie voortkwamen?

Rodrigo werd op elfjarige leeftijd gecontracteerd bij de jeugd van Newell's, nadat hij eerst, net als alle Messi's, voor Grandoli had gespeeld. Hij was een spits met veel talent om te scoren, snel en behendig. Hij werd geselecteerd voor zijn leeftijdsgroep voor Rosario voor wedstrijden tussen steden. Leo vertelde het

verhaal over het vroege einde van de voetbalcarrière van zijn broer in *Corriere della Sera*: 'Ja, hij was erg goed. Jammer genoeg kreeg hij een auto-ongeluk, waarbij hij zijn scheen- en kuitbeen brak en als je in die tijd zoiets overkwam, was dat het einde van je carrière.' Dat, en misschien miste hij ook de vasthoudendheid om een prof te worden. Zijn passie, ontdekte hij, lag in de keuken. Hij wilde chef-kok worden.

Matías was een jaar lang verdediger in de lagere divisies van Newell's, tot hij besloot er niet mee door te gaan. Maar jaren later keerde hij terug naar het voetbal, en zijn laatste club was Club Atlético Empalme Central, die in de regionale competitie van Rosario meedeed en waar hij speelde tot hij 27 jaar oud was.

Maximiliano, 1 meter 65 lang en de oudste van de drie zoons van Marcela en Claudio, scoort regelmatig voor Esport Clube Vitoria in de Braziliaanse Serie A, nadat hij in Argentinië (bij San Lorenzo de Almagro), Paraguay, Mexico en bij de Braziliaanse club Flamengo voetbalde. In de eerste training bij zijn eerste Paraguayaanse club, Libertad, liep hij een schedelbreuk op. Maar hij is een harde. En hij keerde terug in het voetbal. De dag na de te vroege geboorte van zijn dochter Valentina, die haar eerste dagen in de couveuse doorbracht, scoorde hij voor Fla. Diezelfde avond scoorde Messi een hat-trick voor Barcelona tegen Valencia en droeg de drie goals op aan Valen.

Emanuel, uit Rosario, net als alle jongens als kind onafscheidelijk van Leo, met wie hij ook samen bij Grandoli voetbalde, begon als keeper en speelde een jaar bij Newell's voor hij de stap naar Europa zette. Nu is hij een linkerflankspeler. Hij kwam in 2008 naar Duitsland en speelde bij de reserves van de Münchense club TSV 1860; het jaar daarna zat hij in het eerste elftal. Hij speelde ook in de Spaanse tweede divisie in Girona. Hij is nu 1 meter 77 lang en speelt voor Club Olimpia in de hoogste competitie van Paraguay. Hij zou ooit graag nog voor de Ñuls (zoals Argentijnen de Newell's Old Boys noemen) spelen met Maxi en Leo.

Bruno is in 1996 geboren en heeft de eerste straatvoetbalwedstrijdjes moeten missen, maar hij heeft genoeg met andere jongens op straat gevoetbald en was een van de grote beloften van de in Rosario spelende club Renato Cesarini, die ook Fernando Redondo en Santi Solari voortbracht, de zoon van een van de oprichters van de club. Hij lijkt veel op Leo en speelt ook net als hij: de manier waarop hij rent, de bal aanneemt, zelfs hoe hij juicht na een goal. Maar je moet altijd oppassen met vergelijkingen. Nu schrijft hij op zijn Facebookpagina en zijn Twitteraccount: 'Het leven is niet hetzelfde zonder voetbal' (februari 2012). Hij had het allemaal achter zich gelaten, maar pro-

MESSI is het meest complete, inzichtelijke en meeslepende boek over de beste voetballer ter wereld.

Voetbaljournalist Guillem Balagué dringt in deze geactualiseerde biografie door tot de kern van Lionel Messi. Balagué ging hiervoor in gesprek met Messi's familie, vrienden, trainers, medespelers én de sterspeler zelf.

Van Messi's vroegrijpe talent in Rosario, Argentinië, tot zijn ongeëvenaarde carrière van zeventien seizoenen bij Barcelona, zijn tumultueuze avontuur in Parijs en zijn transfer naar Miami. Balagué presenteert een indrukwekkend en enerverend portret van een raadselachtig voetbalgenie.

Deze volledig herziene editie is onder meer uitgebreid met de route naar de winst op het WK van 2022 met het team van Argentinië en zijn debuut bij Inter Miami. Een onmisbare aanwinst als je alles wilt weten over Messi.

'Ooit kan ik tegen mijn kleinkinderen zeggen dat ik de trainer van Messi was.'

- Pep Guardiola

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
MOS**

Coverfoto: © Getty
NUR 491
Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen